

THƯ GỬI DẤU YÊU (7)

Buổi sáng, nắng như lười nhác. Buổi trưa, nắng còn say ngủ. Buổi chiều nắng vẫn muộn màng. Buổi tối, nắng buồn bã lẫn khuất, im im cuối chân mây. Lòng anh xám xịt, lẫn trốn trong màn đêm hun hút, ẩn trú ở một cội khuất lấp.

Nghĩ đến những ý tưởng của em, có một điều gì rất ư là nhỏ. Nhưng, nó cũng cào cấu anh vô cùng. Em đã biết. Có những điều mà anh ngần ngại đề cập đến. Em im lặng. Điều ấy, đã từng làm em buồn. Mỗi lần em phải nghĩ đến. Em khóc. Trách anh ư? Giận anh ư? Trách thì chẳng muốn gặp mà giận anh thì tối ngủ buồn hiu. Thôi thì cộng hai thứ ấy lại, nhân đôi lên mà yêu anh hơn. Không muốn trách, không muốn giận, không muốn buồn để nuốt trôi mọi cảm nghĩ. Yêu anh, em sẽ rất ức, ức ời là ức...Anh phải đền, đền cho đến bao giờ em hết ức mới thôi.

Em gọi chuyện đã qua là "nỗi đắng", nếu có thể tìm được một từ ngữ khác, có lẽ đỡ khô hài hơn, tâm hồn lắng dịu hơn, bớt "cay" hơn. Anh đã thấy "nét cay" của em. Dĩ vãng như một quả chùy nặng trĩu, hung hăng vung tứ phía, làm lòng mình bầm tím, trầy trụa. Em quần quai trong ám ức. Nước mắt chỉ trực trào ra. Đánh anh một cái đi cho đỡ tức. Sao không bày tỏ sự khó chịu của mình? Dù sẽ làm mất vui. Em đã dần nén. Dĩ vãng ấy, đã làm "đắng" chuyện của mình phải không em? Em sẽ muôn đời dính liền với dĩ vãng. Trong tâm tưởng anh, em mãi mãi là tiên nữ. Em, của một điều rất riêng biệt, rất yêu thương, rất tuyệt diệu. Anh phải hồi tâm. Anh phải nghĩ lại, để em không bao giờ đón nhận thêm "nỗi đắng" ấy một lần nữa. Em sẽ không được phép buồn thêm một lần nữa. Một lần thôi, phải không em?

Đọc những ý tưởng của em, như một hồn sáng, thanh tao.

Anh thương yêu!

"Sáng nay thức dậy, tự nhiên em thấy buồn ghê. Bên ngoài, trời có lẽ cũng không được vui mấy, những hạt mưa rơi làm ướt hết con phố nhỏ, mưa vẫn đang ti tách rơi đều trên kính. Em muốn nằm yên, nghe tiếng mưa. Tiếng mưa rơi thường hay gợi nỗi nhớ và làm thấm thía hơn nỗi cô đơn của đời người. Nhất là những đời người xa xứ. Căn phòng của em hôm nay cũng có vẻ lặng lẽ hơn mọi buổi sáng khác, có vẻ uể oải, ư tối và không khí như ngưng đọng, em nghĩ đến anh... Hình như anh không được vui, anh có vẻ khó nã, và chất chứa một điều gì. Có lẽ là một điều rất khó nói? Không sao đâu anh, anh không muốn nói ra cũng không hề gì. Như anh đã thấy, em sẽ vẫn ở yên ở nơi này, sống một đời đơn giản. Như anh đã biết; lúc nào, em cũng sẵn sàng chia sẻ tâm sự với anh và đến với anh như một người tri kỷ.

Cuộc đời: Không, có, có, không. Nhưng duyên ngộ mãi mãi ở yên trong trí nhớ. Em thường nhắc đến duyên nợ, đến buổi hạnh ngộ của chúng ta. Như trời nắng, bỗng mưa, trời mưa bỗng lạnh. Trời lạnh bỗng ấm áp. Ấm áp như buổi ban đầu. Chúng ta ngáng mặt yêu thương. Buổi hẹn đầu, có sóng vỗ làm chứng. Có tình yêu giăng phủ đại dương. Có hơi thở em, có dưỡng sinh. Có giọt tình đọng trên ánh mắt, trên bờ môi và yêu thương quá ngày đầu chúng ta gặp nhau, yêu nhau.

Em chăm thắm hơn một sự chăm thắm nào. Em tha thiết hơn một thiết tha nào. Em mảnh mai, dáng lụa ngọc ngà. Em hiền thực, cảm thông với mọi góc nhọn của đời sống. Em, cười nhẹ với gai góc, em cười thắm với những giông cơn. Em gìn giữ những ân cần của nhau. Duyên của chúng ta là thế, là vô cùng diễm tuyệt. Trên khuôn mặt khả ái của em, trên dáng mỏng của em, trên đôi mắt mở khép chiếm giữ hồn trai băng khuâng. Băng khuâng đi nhẹ vào đời, để em luôn luôn cảm thấy dạt dào, để em thấy buồn, thấy vui, thất ghét, thấy thương...

Nói cho cùng thì em đã gìn giữ quá nhiều điều, nhiều thứ. Đừng nghĩ là anh thân nhiên ung dung tự tại. Anh biết xót xa khi hạt lệ của em thâm lặng, dấu mặt ghen ngào. Anh biết hờn trách khi đã gây đổ nhiều thứ. Anh biết cúi mặt khi trót làm điều phiến toái. Anh biết những điều em dành cho anh, em đối với anh. Em luôn luôn là cánh tay nối dài của anh. Cuộc đời này, một mai anh rơi tòm xuống vực thẳm. Vẫn cố nắm chặt bàn tay của anh kéo lên, dựng đứng người anh thẳng dậy, phục trang cho anh một hành trình sống, sửa soạn cho anh một thế vị khác biệt hơn. Chăm thắm, tha thiết là những gì anh không thể không hiểu về em. Không thể nào, cuộc đời này anh thiếu em. Phải không em thương yêu của anh.